

מ"ת 52118/03/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בקריות

מ"ת 52118-03-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני	כבוד השופטת פנינה לוקין
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	פלוני (עציר)

החלטה

בפני בקשת המבקשת לעצור את המשיב עד לתום ההליכים כנגדו בגין כתב אישום שהוגש ביום 30.3.20 ומייחס לו עבירות של תקיפת זקן הגורמת לו חבלה של ממש וזאת בשתי הזדמנויות שונות, ביום 19.3.20 וביום 24.3.20.

עפ"י המתואר בכתב האישום, המשיב התגורר עם אימו בביתה שבא. נטען כי ביום 19.3.20 בשעת צהרים, כאשר ביקשה האם לעבור דרך הסלון למרפסת הדריה תקף אותה המשיב בכך שהכה אותה במכת אגרוף ובעטה בגבה.

בארוע השני, מיום 25.3.20 נטען כי שוב, על רקע רצון האם לעבור דרך הסלון למרפסת תקף אותה הנאשם פעם נוספת באותו האופן, וכשהיא ניסתה להימלט ממנו היא יצאה לחדר המדרגות ונפלה. מששמעו השכנים את זעקותיה לעזרה קראו לשוטרים שמצאו את האם כשהכרתה מעורפל.

בכתב האישום לא מתוארת החבלה שנגרמה לאם באיזה מהמקרים למעט ציון כי סבלה מרגישות במישוש חוליות עמוד השדרה הגבי.

ראיות לכאורה

הסניגור טען כנגד קיומן של ראיות לכאורה שכן לטעמו הראיה המרכזית, שהינה עדות האם, הינה עדות שלא יהא ניתן לבסס עליה הרשעה שכן מדובר באשה מבוגרת (בת 72) הסובלת מליקוי נפשי בעצמה, אשר גרסאותיה לא היו עקביות לחלוטין באשר לנסיבות כל אחד מהאירועים, וכי מעדות שכנתה עולה כי היא מדמינת דברים ומאשימה את שכניה בכל מיני דברים (כמו השלכת אשפה ודברים אחרים), כאשר מדובר למעשה במעשים של בנה.

הסניגור הפנה לעובדה שהאם טענה בהודעה השניה שנגבתה ממנה לאחר הארוע הראשון (מסמך המסומן 4) כי בבית החולים, לאחר הארוע, אובחנה כסובל משברים בעכוז ואף עברה ניתוח, דבר שאינו נכון בעליל שכן בבדיקתה לא נמצאו שברים כלשהם ובודאי שלא בוצע לה ניתוח באותו היום. כמובן שניתן לייחס דברים אלו לגילה של האם ולמצבה

הכללי, ויתכן שהיה באם לתאר דברים שעברה בעבר בבית החולים, אולם אין ספק שיש בדברים כדי להצביע על קושי בהסתמכות על דבריה בלבד.

יתירה מכך מדובר במי שמסרה גרסאות שונות באשר לנסיבות הארוע הראשון (בהודעתה ביום הארוע טענה כי רצתה לעבור למרפסת, ובחלוף שבוע טענה כי ביקשה מבנה לבוא איתה למכולת ואז הוא בעט בה (הודעה שסומנה 6 בעמ' 2 שורה תשיעית מלמעלה).

הסניגור מוסיף כי השכנות, מהן נגבתה עדות, לא היו עדות לאיזה מהאירועים בתוך הדירה ולפיכך אין בעדותן לחזק את עדות האם לגבי נסיבות קבלת החבלות בגופה, ומעדותה של אחת מהן עולה כאמור כי מדובר באשה שמדמינת דברים, ותפיסת המציאות שלה לקויה, דבר המחליש עד מאוד את אפשרות בית המשפט להסתמך על עדותה.

הסניגור הוסיף וטען כי גם באם יקבע שקיימות ראיות לכאורה לכך שהמשיב תקף את אימו הרי שאין מדובר בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, שכן על גופה של האם לא נמצאו סימני חבלה של ממש באיזה מהבדיקות הרפואיות שבוצעו לה לאחר האירועים (בעיקר לא לאחר האירוע הראשון), בוודאי לא כאלה המצביעים על "חבלה של ממש".

לאחר עיון במלוא תיק החקירה אני סבורה כי הסניגור צודק כי קיימת חולשה ראייתית בראיות שנאספו, אולם אין בחולשה זו להביא לקביעה כי לא קיימות "ראיות לכאורה" במידה הנדרשת לצורך שקילת בקשת המעצר.

אני מסכימה עם הסניגור כי בסופו של יום, השאלה באם המשיב יורשע בנטען בכתב האישום אם לאו, תלויה בשאלה באיזו מידה עדותה של האם, בפני בית המשפט תוכל לשכנע כי אכן המשיב חבל בה בשתי ההזדמנויות, או שמא כטענתו, הוא לא פגע בה כלל. שאלה זו איננה נדרשת להכריע בה בעת הזו, אלא היא תוכרע ע"י השופט שישמע את העדויות. עם זאת ברור לכל המעיין בתיק כי קיים קושי בעדויות האם, וכי לאור גילה ומצבה הבריאותי והנפשי, לא ניתן לקבוע בוודאות שעדותה תביא להרשעת המשיב.

העובדה ששכנות טוענות כי האם התלוננה שהמשיב גרם לה לחבלות, איננה מהווה חיזוק לעדות האם, מה גם שלפחות אחת השכנות עצמן, טוענת כי מדובר במי שמדמינת דברים לעיתים.

מנגד, קיימת העובדה, שלא יכולה להיות במחלוקת, כי האם צעקה לעזרה וטענה כי בנה הוא שחובל בה, הביעה פחד מפניו (חרף רצונה כי יטפל בה) ובעת הגעתה לקבלת טיפול רפואי אחרי האירועים ונמצאה אצלה רגישות שיכולה להעיד על חבלה. עם זאת, אין בחבלה כדי להצביע על מקור החבלה ומשכך צריך יהא בית המשפט להשתכנע מעדות האם שמקור החבלה אכן בתקיפתה על ידי בנה.

חייבת אני בהקשר זה להביע תמיהה הכיצד לא נאסף ע"י המבקשת תיעוד רפואי הנוגע למצבה הבריאותי הכללי של האם, אשר מעיין בתיק עולה כי סובלת בעצמה מתחלואה נפשית כלשהי, ואני סבורה כי מידע כזה עשוי להיות רלבנטי להערכת עדותה.

אני סבורה שיש לקבוע קיומן של ראיות לכאורה, אולם כאלה שאינן במשקל הגבוה ביותר, דבר שיש בו להשליך על עוצמת עילת המעצר לטעמי.

עילת המעצר

אין ספק כי עבירות של המשיב כלפי אימו מקימה חזקת מסוכנות סטטוטורית.

מדובר במשיב בן 40 אשר אין לחובתו עבר מכביד. מלבד הרשעה בשנת 2008 (ביחס לארוע משנת 2007) בעבירה של תקיפת בת זוג, אין לחובתו הרשעה, שכן הליך נוסף בו הוגש כתב אישום בגין עבירות סמים שבוצעו בשנת 2013, הופסק בשל העדר כושר של המשיב לעמוד לדין.

יצוין כי גם במקרה זה המשיב מדגים התנהגות התואמת אדם חולה בנפשו, אולם חוות הדעת הקיימת בתיק מיום 29.3.20 קובעת כי הוא כשיר, דיונית ומהותית, לעמוד לדין.

אני סבורה כי לנוכח נתונים אלו, ועיקר לנוכח הטענות שמעלה האם בהודעותיה, המסוכנות של המשיב הינה בעיקרה כנגדה, ולא מצאתי מקום לקבוע מסוכנות כללית ברף גבוה. אמנם נכון כי לנוכח הטענה לשימוש בסמים וקיומה של מחלת נפש קיימת מסוכנות כי האלימות הנטענת תופנה גם כלפי אחרים, אולם בהעדר עבר מכביד בתחום האלימות, אינני סבורה כי מדובר במסוכנות שלא ניתן לאיינה בחלופה מתאימה, בעיקר לנוכח חולשת הראיות לכאורה כפי שפורט לעיל, ובבחינת "מקבילית הכוחות" בין עוצמת הראיות לכאורה לעוצמת עילת המעצר.

בדיון ביקש הסיניגור לשחרר את המשיב לבית אביו שבעיר X, כאשר אביו מאושפז ואינו שווה בבית. אינני סבורה כי מדובר בחלופה מספקת ונדרש במקרה זה כי החלופה תהא מרוחקת יותר מבית האם, וכי תלווה בערבות צד שלישי, לכל הפחות.

אמנם העת הזו מחייבת אותנו לשקול חלופות למעצר ביתר שאת (לנוכח סיכון ההדבקה במתקני שב"ס) אולם מנגד, היא איננה מנביעה את האפשרות לשחרר משיב שקיימת לגביו מסוכנות סטטוטורית ללא חלופה שתאיין את המסוכנות כלפי אימו, גם אם אינה ברף המסוכנות הגבוה ביותר.

משכך, וככל שלא תוצג חלופה, דינו של המשיב להיות עצור עד לתום ההליכים כנגדו.

ניתנה היום, י"ג ניסן תש"פ, 07 אפריל 2020, בהעדר הצדדים.